

РЕШЕНИЕ

№ 32

гр. Варна, 06.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Милен П. Славов

Членове: Петя Ив. Петрова
Мария Кр. Маринова

при участието на секретаря Олга Ст. Желязкова
като разгледа докладваното от Милен П. Славов Въззивно гражданско дело
№ 20243000500019 по описа за 2024 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото производство е образувано по въззивни жалби на всяка от насрещните страни в първоинстанционното производство срещу различни части на решение № 1140/13.10.2023г., постановено по гражданско дело № 1668 по описа за 2022г. на Окръжен съд-Варна, а именно:

1. Въззивна жалба на В. П. С., подадена чрез адв. Д. Х. от АК-В., против решението в частта му, с която въззивницата е била осъдена да заплати на К. Б. Т. от гр.Варна, сумата, съставляваща разликата над 2 104.85 лв. до присъдената сума от 19 930.44 лева, на основание чл. 127, ал. 2 от ЗЗД, представляваща половината от направените месечни вноски по Договор за ипотечен кредит в „Б. Д.“ ЕАД от 06.11.2007 год., ведно със законната лихва, считано от датата на завеждане на исковата молба в съда 02.08.2020 год. (като в диспозитива е допусната очевидна фактическа грешка, тъй като съдът е посочил в мотивите си, че се претендира законна лихва от подаване на исковата молба, **а датата на подаване на исковата молба е 02.08.2022г.**, която грешка е компетентен да отстрани първоинстанционният съд) до окончателното ѝ изплащане. Счита се, че решението е необосновано, неправилно и постановено в противоречие със задължителната съдебна практика, поради което се претендира отмяната му и отхвърляне на иска като неоснователен над признатия от страната размер. Посочено е, че искът е с

правно основание чл. 127 от ЗЗД. Съгласно чл. 32 от СК съпрузите са солидарни длъжници за взетия по време на брака банков кредит за закупуване на жилище и ако целият кредит или част от него са погасени само от единия съпруг с негови лични средства, след прекратяване на брака, на осн. чл. 127, ал. 2 от ЗЗД, този съпруг може да претендира от другия за заплащане на припадащата се част от платеното, съобразно притежаваната от този съпруг квота в съсобствеността. В случая по делото е било установено, че за процесния период от м. юли 2020г. до м. юли 2022г. ищецът е погасил с лични средства кредита в размер на 16 446.81 лв. Квотите в закупения с кредита имот са били 64500/84500 ид.ч. за съпруга и 20000/84500 ид.ч. за съпругата. С решение № 261944/14.06.21г. по гр.д. № 15512/17г. на ВРС след извършване на делба на имотите, ищецът е придобил изцяло собствеността на закупения с кредита имот. Решението е влязло в сила на 29.07.21г. След последната дата ответницата не притежава собственост в закупения с кредита имот и не дължи на бившия си съпруг част от заплатения от него кредит. Според доказателствата по делото, за периода от м. юли 2020г. до м. юли 2021г. ищецът е платил на банката за погасяване на кредита сумата от 8 893 лв., поради което и съобразно посочените по-горе квоти, дължимата от тази сума част от ответницата е 2 104.85 лв. Поради това искът е бил основателен само за този размер и неоснователен до пълния му предявен размер. Претендира се отмяна на решението в обжалваната му част, ведно с присъждане на разноски за двете инстанции.

В указания срок е депозиран отговор на въззивната жалба от насрещната страна К. Б. Т. чрез адв. Бр. Б., с който същата е оспорена като неоснователна. Поддържа се, че в случая двамата съпрузи са поели солидарно задължение към банката по силата на сключения от тях договор за банков кредит, да върнат заетата им сума, съобразно уговорените условия и срок за това. В случая не са били въведени твърдения и не са били представени доказателства за изключване на приложимото правило на чл. 127, ал. 1 от ЗЗД (че платеното на кредитора следва да се понесе поравно между солидарните длъжници), поради което при плащане изцяло от ищеца, ответницата му дължи заплатеното над половината от него част. Допълва се, че действително с цитираното от въззивницата решение на ВРС са били приети посочените квоти в съсобствеността на закупения с банковия кредит имот, поради трансформация на лични средства на ищеца. Посочва се обаче, че именно придобитата в режим на СИО идеална част от имота е заплатена с банковия кредит, който и двамата съпрузи следва да връщат в равни дялове. Следвало да се вземе предвид, че закупеният с кредита недвижим имот бил възложен на К. Т., а В. П. е получила сума за уравниение на дяловете. Претендира се въззивната жалба да бъде оставена без уважение, ведно с присъждане на разноските по делото.

2. **Въззивна жалба на К. Б. Т.** чрез адв. Бр. Б. против решението, в частта му, с която е отхвърлен иска му за заплащане на сумата от 22 172.62 лева, на основание чл.127, ал. 2 от ЗЗД, представляваща половината от направените месечни вноски по Договор за потребителски кредит в „Б. Д.“ ЕАД от 06.11.2007 год., ведно със законната лихва, считано от датата на завеждане на исковата молба в съда 02.08.2020 год. (**относно тази дата важи казаното по-горе за допусната очевидна фактическа грешка**) до окончателното ѝ изплащане. Сочи се, че получената от сключения по време на брака на страните по делото договор за банков кредит сума от общо 85 000 лв., е послужила за закупуване на описания апартамент в гр. Варна. За периода от м. юли 2020г. до м. юли 2022г. ищецът е заплатил еднолично погасителни вноски по договора в размер на общо 84 206.12 лв., от които 71 204.79 лв. главница, 12 555.66 лв. лихви и 445.67 лв. – такси. Поддържа се посоченото в цитирания по-горе отговор относно приложимостта на правилата на чл. 127, ал. 1 и ал. 2 от ЗЗД и платеното от единия солидарен длъжник следва да се понесе поравно от двамата солидарни длъжници. Поради това, от общо заплатената от ищеца сума от 84 206.12 лв., ответницата следва да бъде осъдена да му заплати половината в размер на 42 103.06 лв. и е без значение какви са били квотите в съсобствеността на целия имот, защото придобитата в режим на СИО част от тази съсобственост е била заплатена изцяло с получения банков кредит. Претендира се отмяна на решението в обжалваната му част и уважаване на иска в пълния му предявен размер, ведно с присъждане на разноските по делото.

В предвидения срок не е депозиран отговор на тази въззивна жалба от насрещната страна В. П. С..

Въззивните жалби са подадени в срок, от страни с правен интерес от обжалването на обжалваем съдебен акт и са редовни.

За да се произнесе настоящият състав на съда съобрази следното от фактическа страна:

Производството е инициирано по искова молба от 02.08.22г. на К. Б. Т. срещу В. П. С., за осъждане на ответницата да заплати на ищеца сумата в размер на 42 103.06 лева, представляваща регресна претенция против солидарен длъжник за надплатена част на солидарно задължение, равняваща се на половината от направените месечни вноски по договор за ипотечен кредит в „Б. Д.“ ЕАД от 06.11.2007г., ведно със законната лихва, считано от датата на завеждане на исковата молба в съда до окончателното заплащане на сумата. Наведените в исковата молба и в уточняващата молба от 08.08.22г. твърдения са, че К. Т. и В. П. са сключили брак на *г. Впоследствие бракът им бил прекратен с Решение № 2197/30.05.2017 г. постановено от Районен съд – Варна по гр. д. № 14484/2016г. На 06.11.2007г. съпрузите сключили договор за кредит, обезпечен с ипотека, за сумата от 85 000 лева с цел

придобиване на самостоятелен обект в сграда с идентификатор № 10135.2562.3.2.42, представляващ апартамент № * в гр. В., ж.к. „*“, бл. *, вх. *, ет. *. Твърди се, че цената за закупуване на самостоятелния обект е заплатена частично със сумата, получена от кредита, а остатъкът – със средства, дарени от бащата на ищеца. С влязло в сила решение № 5407/31.12.2018 г. по гр. д. № 15512/2017 г. по описа на ВРС била установена частична трансформация на лично имущество на ищеца, с което същият е придобил 44500/84500 ид. ч. от недвижимия имот. За закупуването на останалите 40000/84500 ид. ч., придобити в режим на СИО, бил ползван изцяло кредита по посочения договор от 06.11.07г. През периода от м. юли 2020 г. до м. юли 2022г. ищецът твърди, че еднолично е погасил кредита чрез внасяне на суми, възлизащи в общ размер на 84 206.12 лева. В тази връзка е изразил становище, че за него е възникнал правен интерес да предяви осъдителен иск срещу ответницата за осъждането ѝ да му заплати сумата от 42 103.06 лева, представляваща половината от сумата за погасяване на кредита, ведно със законната лихва от подаване на исковата молба в съда до окончателното изплащане на сумата.

Ответницата в депозирания в срок отговор на исковата молба е изразила становище за неоснователност на предявения иск. Посочила е, че от представените с исковата молба доказателства се установява, че през периода от м. юли 2020г. до м. юни 2022г. ищецът е погасил с лични средства по кредита сумата от 16 446.81 лева (всеки месец по 666.71 лева, а през м. декември 2020г. – 892.09 лева и през м. декември 2021 г. – 886.71 лева). Посочила е, че с решение № 261944/14.06.2021г. по гр. д. № 15512/2017 г. по описа на ВРС, влязло в сила на 29.07.2021г., Т. е придобил изцяло собствеността върху горепосочения недвижим имот. Изложено е становище, че след датата на влизане в сила на горното съдебно решение, тя не дължи на бившия си съпруг платеното за припадащата ѝ се част от дълга, тъй като тя не е съсобственик на недвижимия имот. Изтъкнала е, че за периода от м. юли 2020 г. до м. юли 2021 г. ищецът е върнал на „Б. Д.“ ЕАД сумата от 8 893 лева, а предвид съотношението на съсобствените квоти на имота, **тя дължи на бившия си съпруг сумата от 2 104.84 лева** от тази сума. В тази връзка е изразила становище за основателност на исковата претенция до този размер.

От фактическа страна се установява следното:

Не е спорно между страните, че същите са били съпрузи. Бракът им е бил сключен на * г. и е бил прекратен с решение № 2197/30.05.2017 г. по гр. д. № 14484/2016 г. по описа на ВРС. От представения по делото договор за ипотечен кредит (л. 4-25 от делото на ВОС) се установява, че на 06.11.2007г. „Б. Д.“ ЕАД от една страна като кредитор и съпрузите К. Т. и В. П., от друга страна, като кредитополучатели, са сключили договор за кредит в размер на 85 000 лева за закупуване на жилищен имот – апартамент № *, с площ от

60.46 кв. м., находящ се в ж. к. „*“, бл. *, вх. „*“, ет. *, * микрорайон по плана на гр. Варна, ведно с прилежащото му избено помещение, при описани граници, както и 2.4434% идеални части от общите части на сградата и от правото на строеж, за срок от 360 месеца, считано от датата на първото усвояване на главницата по кредита. Уговорено е, че кредитът ще бъде еднократно усвоен чрез посочена разплащателна сметка в лева на продавача А. П. Т., а погасяването е предвидено да се извърши чрез посочена разплащателна сметка на кредитополучателя с месечни анюитетни вноски, съгласно утвърдения погасителен план при падежна дата 22-ро число на съответния месец. Страните са се споразумели, че кредитът ще бъде обезпечен с ипотека върху закупувания недвижим имот – апартамент № *, находящ се в ж. к. „*“, бл. *, вх. „*“, ет. *.

Видно от решение № 5407/31.12.2018 год., постановено по гр. д. № 15512/2017г. на ВРС, влязло в законна сила на 21.05.20г., че по предявения от К. Т. против В. С. иск по чл. 23, ал. 1 от СК, е било прието за установено, че по отношение на апартамент № *, находящ се в ж. к. „*“, бл. *, вх. „*“, ет. *, с идентификатор 10135.2562.3.2.42, ищецът има лично притежание в размер на 44500/84500 ид.ч., придобити с негови лични средства, а останалата част от собствеността върху апартамента, в размер на 40000/84500 ид.ч., е притежавана от К. Т. и В. С. при равни квоти. В тази връзка в съдебното решение е било прието, че действителната цена, на която е бил закупен апартаментът, е била 84 500 евро, от която 85 000 лв. са били заплатени чрез получения от двамата съпрузи кредит от „Б. Д.“ ЕАД, а останалата част от покупната цена – чрез лични средства на К. Т., получени по дарение от неговия баща. Със съдебното решение е било допуснато извършването на съдебна делба на описания ап. 42 между съсобствениците при квоти: за К. Т. – 64500/84500 ид.ч. и за В. С. – 20000/84500 ид.ч., както и на апартамент № 3 (подробно описан) – при равни квоти между Т. и С..

С решение № 261944/14.06.2021 г. по гр. д. № 15512/2017 г. по описа на ВРС е била извършена делбата на двата апартамента между съсобствениците чрез разпределението им по реда на чл. 353 от ГПК: на съделителя Т. е разпределен апартамент № * (на стойност 108 600 лв.), а на съделителя С. – апартамент № 3 (на стойност 113 100 лв.). Съобразявайки квотите на страните в съсобствеността и пазарните стойности на имотите, за уравнение на дяловете С. е била осъдена да заплати на Т. сумата от 57 191.72 лв. В това производство са били разгледани и искания по сметки на съделителите, предявени по реда на чл. 346 от ГПК за заплащане на суми, представляващи изпълнение в повече от всеки от бившите съпрузи-солидарни длъжници по договора за банков кредит от 06.11.07г. за периодите: от 30.01.19г. до 30.06.20г. (за претенцията на Т.) и от 01.06.17г. до 17.07.20г. (за претенцията на С.). Решението в частта му, с която е била извършена делбата чрез

разпределение на делбените имоти, не е било обжалвано от страните и е влязло в сила на 29.07.21г. (л. 93-119).

От депозираното пред първостепенния съд заключение по назначена съдебно-счетоводна експертиза, която настоящият състав на съда приема за изчерпателно, безпристрастно и компетентно изготвено, както и от приложените по делото извлечения от банкови сметки, се установява, че размерът на месечните вноски по договора за кредит от 06.11.2007 г. за периода от м. юли 2020 г. до м. юли 2022 г., е общо 16 447.71 лева. Ежегодно са били заплащани през месец декември такси в общ размер на 445.67 лева. Установява се, че на 13.07.2022 г. е било извършено предсрочно погасяване на кредита чрез внасяне на сумата от 67 759.41 лева. Общият размер на сумите, платени по кредита през изследвания период, е в размер на 84 206.12 лева, от които 71 204.79 лева – главница; 12 555.66 лева – лихва; 445.67 лева – такси. Месечните вноски по кредита, както и таксите по него, и предсрочното погасяване на кредита според заключението на вещото лице, са били извършени от К. Т..

Въз основа на така установената фактическа обстановка по делото се налагат следните правни изводи:

Първоинстанционното решение не е обжалвано от В. П. в частта, с която е уважена исковата претенция до размер от 2 104.84 лева, поради което в тази си част същото е влязло в сила.

С оглед действалите материалноправни норми на чл. 19, ал. 1 и ал. 3 от СК (отм.), вещите и правата върху вещи, както и паричните влогове, придобити от съпрузите през време на брака в резултат на съвместен принос, принадлежат общо на двамата съпрузи независимо от това, на чие име са придобити; и съвместният принос на съпрузите се предполага до доказване на противното. За заварените от действащия СК бракове, какъвто е бил този между страните по делото, се прилага законовият режим на съпругеска имуществена общност, след като съпрузите не са уредили отношенията си с брачен договор или не са избрали режим на разделност (§4 от ПЗР на СК от 2009г.).

В настоящия случай страните по време на брака си през 2007г. са закупили описания ап. 42. Те са сключили договора за кредит за удовлетворяване на жилищната си нужда, произтичаща от съвместния им живот, поради което разходите за връщането му попадат в хипотезата на презумирани такива за нуждите на семейството.

Същевременно между страните е налице формирана сила на пресъдено нещо чрез влязлото в сила решение № 5407/31.12.2018 год., постановено по гр. д. № 15512/2017г. на ВРС, че закупуването на имота е станало от една страна с получения от двамата съпрузи банков кредит в размер на 85 000 лв. и от друга страна – чрез влягането на лични средства на К. Т.. Поради това и на

осн. чл. 23, ал. 1 от СК, е било прието за установено, че притежаваните от съпруга идеални части от имота са 44500/84500 ид.ч., придобити с негови лични средства, а останалата част от съсобствеността в размер на 40000/84500 ид.ч. е била придобита в СИО, а след прекратяването на брака - всеки от бившите съпрузи притежава по 20000/84500 ид.ч.

Съгласно чл. 32, ал.2 СК от 2009 г. и чл.25, ал.2 СК от 1985 г./отм./ съпрузите са солидарни длъжници за взетия по време на брака банков кредит за закупуване на жилище и ако целият кредит или част от него са погасени само от единия от съпрузите с негови лични средства, след прекратяване на брака, на основание чл.127, ал.2 ЗЗД, този съпруг може да претендира от другия за заплащане на припадаща се част от платеното съобразно притежаваната от този съпруг квота в съсобствеността. Изплащането на кредита със средства на един от бившите съпрузи, води до облигационни отношения, но не и до промяна на правата им в съсобствеността.

Решаващо в настоящия случай е, че **полученият от двамата съпрузи банков кредит изцяло е бил вложен** при закупуването на ап. 42. Поради това и връщането на кредита се дължи солидарно и поравно от двамата съпрузи, защото срещу така получената от банката сума двамата са придобили в режим на СИО 40000/84500 ид.ч. от апартамента и на осн. чл. 127, ал. 2 от ЗЗД за платеното над дължимото от единия солидарен длъжник, същият може да претендира от солидарния си съдлъжник припадащата му се част (в случая половината от общия размер на кредита). В тази връзка следва да се добави, че и при извършване на делбата е взета предвид и придобитата срещу банковия кредит част от съсобствеността от страна на В. С. в един от двата делбени имота (в ап. 42 с припадаща ѝ се част в размер на 25 704.14 лв. от общата му пазарна стойност от 108 600 лв.), за да се определи и дължимата за уравнието сума – в противен случай дължимата от нея сума за уравнение би била по-голяма. В случая прекратената чрез делбата съсобственост върху ап. 42 не влияе на възникналата преди това облигационна връзка, по която се претендира надплатената част от дълга от солидарен длъжник.

И тъй като в случая не е оборена от ответницата установената в чл. 127, ал. 1 ЗЗД презумпция за равна задълженост във вътрешните отношения между солидарните длъжници, ответницата следва да заплати половината от платените за процесния период от бившия ѝ съпруг средства, послужили за погасяването на общия им дълг към банката.

Само за пълнота на изложението следва да се отбележи, че с предходните влезли в сила съдебни решения, с които са разрешавани спорове относно дължимостта на платените погасителни вноски от всеки от солидарно задължените по банковия кредит бивши съпрузи, не е налице формирана сила на пресъдено нещо, която да се разпростира и спрямо настоящия спор. Това е така, защото предявените иски са били различни – и

по основание (относно извършени за предходни периоди погасителни вноски) и по размери, а още по-малко може да се приеме, че са били предявени частични иски, които да имат обвързваща сила спрямо предмета и страните по настоящото производство. Поради това и предходните решения не следва да бъдат съобразявани при решаване на настоящото дело.

Поради всичко гореизложено, първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено в частта му, с която ответницата е била осъдена да заплати на ищеца разликата над необжалвания размер от 2 104.85 лв. до присъдения размер от 19 930.44 лв., представляваща половината от направените от ищеца погасявания по договор за банков кредит от 06.11.2007г., за периода от м. 07.2020г. до м. 07.2022г., на осн. чл. 127, ал. 2 от ЗЗД, ведно със законната лихва върху присъдената сума, считано от 02.08.2022г. до окончателното ѝ изплащане. Първоинстанционното решение следва да се отмени в частта му, с която предявеният от ищеца иск по чл. 127, ал. 2 от ЗЗД е бил отхвърлен за разликата над присъдения размер от 19 930.44 лв. до претендирувания размер от 42 103.06 лв. (половината от общо заплатените погасителни вноски от ищеца в общ размер на 84 206.12 лв.) и така предявеният иск следва да се уважи в предявения му размер, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 02.08.22г. до окончателното ѝ изплащане.

По разноските.

Предвид основателността на предявения иск и на осн. чл. 78, ал. 1 от ГПК, в полза на ищеца се дължат направените пред първоинстанционния съд разноски, възлизащи в общ размер на 5 822.40 лв., от които 4 018.24 лв. (определеното от първоинстанционния съд адвокатско възнаграждение в минимален размер с оглед релевираното от насрещната страна възражение по чл. 78, ал. 5 от ГПК и стабилизирано, предвид липсата на молба по чл. 248, ал. 1 от ГПК от ищеца в тази насока), 1 684.16 лв. заплатена ДТ и 120 лв. – възнаграждение за вещо лице. Първоинстанционното решение следва да се отмени в частта, с която ищецът е бил осъден да заплати на ответницата разноски, а последната следва да бъде осъдена да заплати на ищеца сума в размер на още 3 066.24 лв.

В полза на ищеца следва да се присъдят и направените от него разноски пред въззивната инстанция, предвид основателността на неговата въззивна жалба и неоснователността на въззивната жалба на насрещната страна. Релевирано е възражение за прекомерност на заплатеното от Т. адвокатско възнаграждение пред въззивната инстанция в размер на 4 000 лв. Съдът намира същото за неоснователно, тъй като защитаваият от Т. материален интерес пред въззивната инстанция е в размер на общо 39 998.21 лв. (срещу въззивната жалба на насрещната страна от 17 825.59 лв. и по своята въззивна жалба – 22 172.62 лв.), при което минималното адвокатско възнаграждение по чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1 на ВАДв.С възлиза на 3 849.86 лв., а

заплатеното го надвишава едва със 150.14 лв. В полза на Т. следва да се присъди сумата от общо 4 443.45 лв. като разноси пред въззивната инстанция.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 1140/13.10.2023г., постановено по гражданско дело № 1668 по описа за 2022г. на Окръжен съд-Варна в частта му, с която В. П. С., ЕГН ***** от гр. В., ж.к. „*“, бл. *, вх. *, ет. *, ап. * е осъдена да заплати на К. Б. Т., ЕГН ***** от гр.В., ж.к. „*“, бл. *, вх. *, ет. *, ап. *, разликата над необжалвания размер от 2 104.85 лв. до присъдения размер от 19 930.44 лв., представляваща половината от направените от К. Б. Т. погасявания по договор за ипотечен кредит от 06.11.2007г. в „Б. Д.“ ЕАД, за периода от м. 07.2020г. до м. 07.2022г., на осн. чл. 127, ал. 2 от ЗЗД, ведно със законната лихва върху присъдената сума, считано от 02.08.2022г. до окончателното ѝ изплащане.

ОТМЕНЯ решение № 1140/13.10.2023г., постановено по гражданско дело № 1668 по описа за 2022г. на Окръжен съд-Варна **в частите му**, с които

- е отхвърлен като неоснователен иска на К. Б. Т., ЕГН ***** от гр.В., ж.к. „*“, бл. *, вх. *, ет. *, ап. * против В. П. С., ЕГН ***** от гр. В., ж.к. „*“, бл. *, вх. *, ет. *, ап. * за осъждането ѝ да му заплати сумата от 22 172.62 лв. (горницата над уважения размер от 19 930.44 лв. до претендирания размер от 42 103.06 лв.), представляваща половината от направените от К. Б. Т. погасявания по договор за ипотечен кредит от 06.11.2007г. в „Б. Д.“ ЕАД, за периода от м. 07.2020г. до м. 07.2022г., на осн. чл. 127, ал. 2 от ЗЗД, ведно със законната лихва, считано от 02.08.2022г. до окончателното ѝ изплащане,

- К. Б. Т., ЕГН ***** от гр.В., ж.к. „*“, бл. *, вх. *, ет. *, ап. * е осъден да заплати на В. П. С., ЕГН ***** от гр. В., ж.к. „*“, бл. *, вх. *, ет. *, ап. *, разноси за първата инстанция в размер на 965.30 лв., **И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА В. П. С., ЕГН ***** от гр. В., ж.к. „*“, бл. *, вх. *, ет. *, ап. * да заплати на К. Б. Т., ЕГН ***** от гр.В., ж.к. „*“, бл. *, вх. *, ет. *, ап. * сумата в размер на **още 22 172.62 лева (двадесет и две хиляди сто седемдесет и два лева и шестдесет и две ст.)** – разликата над уважения размер от 19 930.44 лв. до дължимия размер от 42 103.06 лв., представляваща половината от направените от К. Б. Т. погасявания по договор за ипотечен кредит от 06.11.2007г. в „Б. Д.“ ЕАД, за периода от м. 07.2020г. до м. 07.2022г., на осн. чл. 127, ал. 2 от ЗЗД, ведно със законната лихва върху присъдената сума, считано от 02.08.2022г. до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА В. П. С., ЕГН ***** от гр. В., ж.к. „*“, бл. *, вх. *, ет. *, ап. * да заплати на К. Б. Т., ЕГН ***** от гр.В., ж.к. „*“, бл. *, вх. *, ет. *, ап. * сума в размер на още **3 066.24 (три хиляди шестдесет и шест лева и двадесет и четири ст.) лв., представляващи разноски за първата инстанция, на осн. чл. 78, ал. 1 от ГПК, както и сумата в размер на **4 443.45 (четири хиляди четиристотин четиридесет и три лева и четиридесет и пет ст.) лв.**, направени разноски пред въззивната инстанция.**

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от съобщението до страните, при наличието на предпоставките за допускане на касационното обжалване съобразно чл. 280, ал. 1 и ал. 2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____